

РЕШЕНИЕ

№ 514

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 166 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА

при участието на секретаря ВЕРА С. Д.
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА АЛ. АЛЕКСИЕВА Гражданско дело № 20231110107760 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от /фирма/, ЕИК *****, уточнена с молба от 20.10.2023 г., с която срещу А. Г. Ж., ЕГН ***** по реда на чл.422, ал. 1 ГПК са предявени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК за установяване съществуване вземане в размер от 3 000 лева, ведно със законна лихва за периода от 27.02.2022 г. до изплащане на вземането, представляваща неплатена от ответника падежирала в периода от 26.07.2017 г. до 24.07.2022 г. главница по договор за банков кредит от 26.11.2015 г., сключен между /фирма/, кредитор, и А. Г. Ж., кредитополучател, вземанията по който са били прехвърлени в полза на ищеца, както и вземане в размер на 1000 лева - възнаградителна лихва за периода за периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г.

Ищецът твърди, че на 26.11.2015 г. между ответника и /фирма/ е бил сключен договор за кредит, по силата на който банката е отпуснала на ответника кредит в размер от 8872 лв., а за кредитополучателя е възникнало задължение да върне сумата при условията и в сроковете, регламентирани с договора. Поддържа се, че на 19.12.2019 г. вземанията по договора за кредит са били прехвърлени на /фирма/, а впоследствие на 17.03.2021 г. на ищеца, за

което длъжникът е уведомен на 18.11.2021 г.

Ответникът А. Г. Ж. не е подал отговор в срока по чл. 131 ГПК, но с депозираното по ч.гр.д. № 40422/2022 г. възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК, оспорва вземането като погасено по давност.

Софийският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените възражения на насрещната страна, приема следното:

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86, ал. 1 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД. Срещу издадената заповед за изпълнение от 07.09.2022 г. по ч.гр.д. № 40422/2022 г., СРС е постъпило в срок възражение от длъжника, а в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК е депозиран иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК.

По предявения главен иск в тежест на ищеца е да докаже, че по силата на договор за потребителски кредит в тежест на ответника е възникнало задължение за връщане на предоставената му сума в размер на процесната; че е настъпил падежът на задължението за връщане на сумата съгласно уговореното с договора за кредит, както и че вземането по договора за кредит е било валидно прехвърлено с два последователни договори за цесия, първият в полза на /фирма/, и вторият с /фирма/, за което длъжникът е бил надлежно уведомен. По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи изпадане на ответника в забава за заплащане на главното вземане. В тежест на ищеца с оглед възражението за давност е да установи, че са настъпили обстоятелства, обуславящи спиране, респ. прекъсване на погасителната давност за вземанията. В тежест на всяка от страните е да докаже твърденията си, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Не се спори между страните, а и се установява от представения по делото Договор за кредит № *****/26.11.2015 г., че между /фирма/, от една страна, и А. Г. Ж., от друга, е сключен договор за кредит, по силата на който банката се е задължила да предостави на ответника кредит в размер на 8872 лв., за погасяване на съществуващи задължения. Срокът за усвояване на кредита е до 14.12.2015 г., а крайният срок за погасяване на кредита е 15.11.2025 г.

Между страните е договорен годишен лихвен процент за ползване на кредита за периода от отпускане на кредита до 15.11.2018 г. в размер на 14 процента, а след изтичане на този срок, за остатъчните срок и размер на кредита, банката прилага лихвен процент, базиран на спестяванията на Банката за лева, увеличен с надбавка от 11.88 пункта (чл. 4.1 б. „а“ и б. „б“). Към датата на сключване на договор, лихвения процент, базиран на

спестяванията е в размер на 2.12 % годишно. Методиката за определяне на референтния лихвен процент, базиран на спестяванията на банката е неразделна част от договора за кредит. Към датата на сключване на договора, ГПР е в размер на 15,24 %. Размерът на вноските и лихвените плащания са посочени в погасителния план по кредита, подписан от А. Ж.. Страните са договорили полученият кредит да бъде погасен на 120 месечни анюитетни вноски, всяка в размер на 138,03 лева с падеж 15-то число на всеки месец, считано от 15.12.2015 г. до 15.10.2025 г.

От приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът кредитира като компетентно и обективно изготвено се установява, че банката е изпълнила задължението си да предостави на кредитополучателя уговорения заем в размер на сумата от 8872 лева по предвидения в договора начин, съответно след усвояването, с постъпилата сума е погасено предходно задължение на ответника към Банката по договор за кредит ***** , а с остатъчната сума от 1,92 лева са погасени такси за теглене и поддръжка на сметката. Вещото лице е установило, че няма извършвани плащания по процесния договор за кредит. Дължимата главница от вноски с настъпил падеж в периода от 26.07.2017 г. до 24.07.2022 г. е общо в размер на 3687,88 лева, в която сума се включва претендирания с исковата молба размер от 3000 лева. Дължимата лихва от вноски с настъпил падеж в периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г. е общо в размер на 2455,51 лева, който включва претендираната с исковата молба сума за лихви от 1000 лева. Установява се от Таблица № 2 към експертизата, че стойността на лихвената база е намалявала в процесния период, поради което годишният процент на лихвената база е намалявал, т.е. не се наблюдава увеличение на годишната лихва и съответно на дължимите суми за възнаградителна лихва.

Установява се по делото, че между заемателя /фирма/ и /фирма/ е сключен договор за прехвърляне на вземане от 19.12.2019 г., а /фирма/ от своя страна прехвърля процесните вземания с договор за прехвърляне на вземания от 11.12.2020 г. в полза на /фирма/, по силата на което ищецът е придобил процесното вземане. Към исковата молба е приложено и уведомление по чл. 99, ал. 3 ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземания съгласно Договор за прехвърляне на вземания от 19.12.2019 г. и от 11.12.2020 г. до А. Ж.. С решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. състав на ВКС, II т. о., е прието, че поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия, цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. Константна е практиката на ВКС, че уведомлението за цесия е получено най-късно с връчване на препис от исковата молба на ответника, какъвто е и настоящия случай.

С предоставяне на сумата по кредита в тежест на кредитополучателя е възникнало задължението да върне отпуснатата му в заем сума главница, както и да заплати уговорената между страните възнаградителна лихва съгласно установения погасителния план по договора.

По делото не са ангажирани доказателства за погасяване на тези суми от ответника, чиято е доказателствената тежест. Ето защо, съдът приема, че искът за главница и лихви в посочения размер и период е основателен.

По релевираното възражение за давност, съдът намира следното:

Към вземанията по процесния договор се прилага общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД. Връщането на предоставената за ползване сума на

погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. "в" ЗЗД. В този смисъл Решение № 38 от 26.03.2019 г. по т. д. № 1157/2018 Г., Т. К., II т. о. на ВКС. Според чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В конкретния случай, заявлението за издаване на заповед за изпълнение е предявено в съда на 25.07.2022 г., по аргумент от чл. 62, ал. 2 ГПК, към който момент се смята предявен иска за съществуване на вземането /чл. 422, ал. 1 ГПК/. Претендираните с иска вземания за главница са с настъпил падеж в периода от 26.07.2017 г. до 24.07.2022 г., а за лихви за период от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г., т.е. давностният срок не е изтекъл. Ето защо възражението е неоснователно.

По разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски в исковото и заповедното производство /предвид т. 12 от ТР 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС следва да се постанови осъдителен диспозитив за разноските в заповедното производство/, а именно 260 лв. – в това число 80 лева – държавна такса и 180 лева – адвокатско възнаграждение за заповедно производство и 80 лв. – държавна такса за исково производство, 400 лева – депозит ССЧЕ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от /фирма/, ЕИК ***** срещу А. Г. Ж., ЕГН ***** по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 ЗЗД, че А. Г. Ж., ЕГН ***** дължи на /фирма/, ЕИК ***** сумата в размер на **3 000 лева** (три хиляди лева), представляваща неплатена главница с настъпил падеж в периода от 26.07.2017 г. до 24.07.2022 г. по договор за банков кредит от 26.11.2015 г., сключен между /фирма/ и А. Г. Ж., вземанията по които са били прехвърлени в полза на /фирма/, ведно със законна лихва за периода от 25.07.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **1000 лева** (хиляда лева) –възнаградителна лихва с настъпил падеж в периода от 26.07.2019 г. до 24.07.2022 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение № 25336 от 07.09.2022 г. по ч.гр.д. № 40422/ 2022 г. по описа на СРС, 166 състав.

ОСЪЖДА А. Г. Ж., ЕГН ***** да заплати на /фирма/, ЕИК ***** сумата в размер на **260 лева** – разноски за заповедно производство и сумата в размер на **480 лева** – разноски за исково производство.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____